

Indvielse. Et Flertal mener derimod dels, at det er unødvendigt ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag at komme ind paa et saadant Principspørgsmaal — Sognebaandsløsningsloven giver jo al Adgang i den ønskede Retning — dels at det endog maa anses for urigtigt i et saa stort og i de folkekirkelige Forhold saa indgribende Spørgsmaal at stille et saadant Forslag uden i Sammenhæng med en Drøftelse af Folkekirkens hele Organisation.

Om Kirkens Stilling overfor Medlemmer af Folkekirken, som ikke søge deres Ægteskab indviet, skal et overvejende Flertal udtale det almindelige Synspunkt, at de fremdeles bevare deres Rettigheder som Medlemmer af Folkekirken og maa være Gjenstand for dennes Omsorg. Angaaende Enkeltheder i denne Henseende vil Udvalget først kunne udtale sig i Forbindelse med Indstillingen om en Forfatning for Folkekirken.

Med Hensyn endelig til Spørgsmaalet, om den borgerlige Ægteforening bør indføres som eneste gyldige Form for Ægteskabs Indgaaelse eller som valgfri, jævnsides med den nugældende Form, har Udvalget delt sig.

Flertallet³⁾ tilraader Indførelsen af borgerlig Ægteforening som valgfri. Udgangspunktet har herved i Almindelighed været følgende Betragtning: Ægteskabet er et Personlighedsforhold af saa indgribende Betydning for det religiøse Liv, at kristne Mennesker maa have fuld aandelig Ret til at kræve dette udtrykt i selve Ægteskabets Stiftelse. Dette Krav — Kravet om at have Herren med fra Begyndelsen ikke blot i det private Forhold mellem de to, men ogsaa naar Ægteskabet indgaaes for Gud og Mennesker — kan ikke fyldestgøres ved en rent borgerlig Stiftelseshandling med en bagefter følgende kirkelig Indvielse. Da denne Følelse er til Stede i mere eller mindre bevidst og afklaret Skikkelse hos den overvejende Del af kristne og kristeligt sindede Mennesker i Folkekirken, tør vi for vort Vedkommende ikke blot ikke agte denne Følelse ringe, men endnu mindre krænke den. Dertil kommer, at selv naar vi ser bort fra det religiøse Hensyn og kun ser paa de sædelige Virkninger, maa vi dele den oftere udtalte Frygt, som har fundet sit klare Udtryk i Landstingets Flertalsbetænkning af 1ste April 1903, at „naar Ægteskabets Stiftelse ved et Tvangsbud forvandles til en simpel borgerlig Akt“, „er den Fare næppe udelukket, at det hele efterhaanden vil kunne blive opfattet som et almindeligt Kontraktsforhold, der som saadant uden Følelse af Skam og Synd kan fortolkes, brydes og løses efter eget Tykke og privat Overenskomst“. Paa den anden Side findes der ogsaa blandt Flertallet dem, som principielt staa paa deres Standpunkt, der forsvare den borgerlige Ægteforening som eneste gyldige Form under Henvisning til, at der kun herved drages den rette Grænse mellem borgerligt og kirkeligt. Men er der end saaledes mellem Flertallet Forskelligheder i Udgangspunktet, ere vi dog fuldt enige om, at vi i alt Fald for Tiden kun kunne tilraade Indførelsen af den borgerlige Ægteforening som valgfri ved Siden af den nu gældende Form, nemlig under Hensyn til, at vi anse det for uimodsigeligt, at den langt overvejende Del af Landets Befolkning er bestemt imod Indførelse af borgerlig Ægteforening med Udelukkelse af den nugældende Form. Vi skulle i saa Henseende henvise ikke alene til det Udtryk, som denne Stemning har givet sig i Adresser til Regering og Rigsdag, men ogsaa til vore egne Erfaringer. Og vi anse det saa meget mindre forsvarligt at gaa imod denne Stemning, som vi erkende, at den har sin Rod i Følelser, der, hvad man

³⁾ Beck, Bøgeskov, Hansen, G. Koch, L. Koch, Lassen, Madsen, Martensen-Larsen, Matthiessen Nielsen, Fr. Petersen, Knud Petersen, Poulsen, Fr. Thomsen, Tobiesen, Wegener og Westergaard, ialt 17. Imod stemte 12, se Note 4. Stemmer ikke svarede Lund, Reedtz-Thott og Ussing. Fraværende var Barner, Holstein-Holsteinborg, Morten Larsen og Øllgaard.